

Schweigman laat de mensen huilen

ALS ER nog eens een ambassadeur voor de mime moet worden benoemd, zouden ze Boukje Schweigman (28) eens moeten polsen. Deze zomer studeert ze af aan de Mime-Opleiding. Praat vijf minuten met Schweigman en je denkt: Mmm, mime! Dat is zo vaag nog niet.

"Als je eenmaal een voorstelling van Boukje hebt gezien, ben je fan," zegt Jacqueline van Benthem, directeur van het Internationaal Theaterscholenfestival, waar Schweigman vanaf morgen met haar voorstelling *Benen* te zien is. "Al sinds haar tweede studiejaar maakt Boukje voorstellingen voor ons festival. Zulke getalenteerde studenten kom je zelden tegen."

"Mime is gewoon het allerleukste dat er is," zegt Schweigman bloedserius. En dan moet ze lachen. Schweigman moet wel vaker lachen, aanstekelijk schaterlachen. En ze vertelt graag over haar vak.

Schweigman ziet theater als een ontmoetingsplek. "Met internet en televisie kun je de hele wereld in huis halen, en als je vandaag die video niet kijkt, stop je 'm er morgen wel in. Maar bij

Boukje Schweigman is een naam om te onthouden. Zij is de jonge ambassadeur van een theatervorm waarbij men zwijgt: mime. Mensen die het kunnen weten, zeggen zo'n talent zelden te hebben gezien. Ze staat vanaf morgen met een solo op het ITs-festival. 'Mime is het allerleukste dat er is.'

MERIJN HENFLING

theater kan dat niet: daarvoor moet je de deur uit om met z'n allen in een ruimte te gaan zitten. Die fysieke aanwezigheid van zowel de toeschouwer als de performer vind ik zo waanzinnig mooi. Dat wil ik uitbuiten."

Typend voor haar werk is dat ze steeds de ruimte weet te manipuleren. Haar laatste voorstelling, *Klep*, is daarvan een extreem voorbeeld. "Het was kantjeboord," zegt ze zelf. "Ik had nogal een dwingende vorm gekozen: je wordt als toeschouwer samen met drie anderen opgesloten in een karretje. Het is pikkedonker. De boxen worden rondgereden, waardoor mensen hun oriëntatie totaal verliezen." Dan staat de

box stil. Er zitten kleine luijkjes in die af en toe open gaan. Langs deze raampjes bewegen dertien spelers, in ontbloot bovenlijf.

"Eerst zie je door het klepje een lichaamsdeel, een stukje buik bijvoorbeeld. Dat is voor sommige toeschouwers zo abstract dat ze erin gaan prikken. Dat zou je normaal gesproken toch nooit doen? Maar zo los van het menselijk lichaam is het zichtbaar iets klinisch', een stukje vlees."

"Langzaam krijg je meer van de spelers te zien. Pas als ze gaan rondrennen en jou ineens aankijken, zie je dat het gewoon mensen zijn. Er komt een kinderfoto langs, dan blijken ze een heel

verleden te hebben. Het gaat mij dus niet alleen om die lichamen, maar om het verhaal dat zo'n lichaam vertelt."

Klep was de publieksfavoriet op het Festival aan de Werf, vorige maand in Utrecht. Tot Schweigmans grote verbazing overigens. "Ik had verwacht dat mensen boos zouden worden. Er moet toch een keer iemand zijn wie het te veel wordt. Maar niemand vond het vervelend, niemand voelde zich te opgesloten. We hebben van de bezoekers één zes, één zeven en verder alleen maar achten, negens en tienen gekregen. Het verrast me dat zo veel mensen er iets mee kunnen. Ik denk dat ik iets basaals raak."

"Boukje is goed in staat om met behulp van de omgeving, live muziek en fysiek spel een geheel eigen universum te creëren. Haar voorstellingen zijn intelligent gemaakt, maar niet overpretentius," zegt Marcel Bogers, directeur van het Veem Theater, het productiehuis voor jonge mime- en dansmakers.

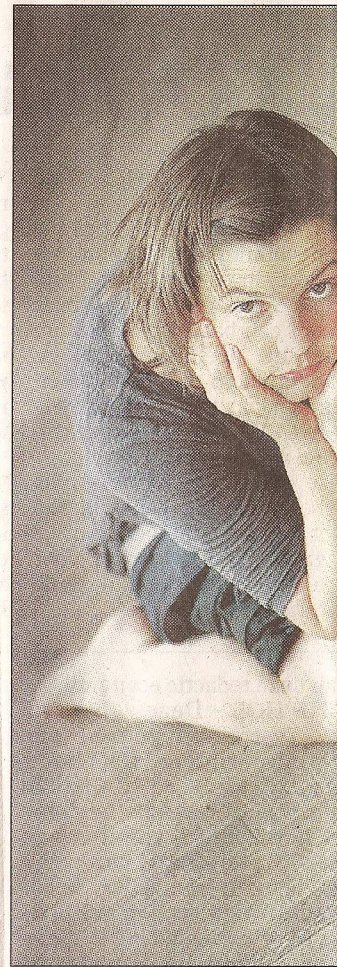
Bogers is net als ITs' directeur Van Benthem een fan van het werk van Schweigman. Daarom mag ze volgend jaar een voorstel-

ling maken in het Veem. "Ze heeft bewezen al een eigen handtekening te hebben die ze zowel hanteert in een groepsvoorstelling als *Klep* als in persoonlijk getinte solo's als *Benen*. Dat zie je niet vaak."

Voor *Benen* werkte ze samen met Theun Mosk, die dit jaar afstudeert als theatertechnicus. Samen ontworpen ze het decor, dat bestaat uit een enorm scherm van elf bij zes meter dat naar voren helt. Dit plafond zorgt voor een bijzondere ervaring - details geeft Schweigman liever niet prijs vanwege het verrassingseffect.

Eén ding wil ze wel verklappen. "Ik speel opnieuw met lichamelijke vervreemding. Het gaat over opgesloten zijn in je eigen lichaam en het benauwde gevoel dat daarbij hoort. Dat wordt zo voelbaar gemaakt dat sommige mensen beginnen te huilen. Daar ben ik de eerste keer erg van geschrokken."

Benen, van 25 t/m 27/6 in Studio 6.04 van de Theaterschool, Amsterdam. *Klep* wordt waarschijnlijk dit najaar hernomen in Frascati.

Mimespeelster Boukje Schw